

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 6Co/140/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7115210031
Dátum vydania rozhodnutia: 02. 12. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Murgaš
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2020:7115210031.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Murgaša a sudcov JUDr. Zuzany Kučerovej a Mgr. Jany Janics Bajánkovej v právnej veci žalobcov: 1/ A.. N. H., H.. XX. X. XXXX, X/ A. H., H.. XX. X. XXXX, X. C. Ž. XXXX/X, E. H. A., proti žalovanému: K. R., B..K., C. XX, P.: XX XXX XXX, o náhradu nemajetkovej ujmy, na odvolanie žalobcov proti rozsudku Okresného súdu Bratislava II z 10. marca 2020 č. k. 8C/163/2016- 118, takto

rozhodol:

Napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie sa p o t v r d z u j e.

Žalovanému sa nepriznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1/ Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zamietol žalobu, ktorou sa žalobcovia proti žalovanému domáhali zaplatenia 10.000 eur z titulu náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch a žalovanému nepriznal nárok na náhradu trov konania.

2/ Súd prvej inštancie vykonaným dokazovaním zistil, že žalovaný ako poskytovateľ uzatvoril K. P.. A. E. dňa 25. 8. 2008 Zmluvu o pripojení č. XXXXXXXXXXXX, predmetom ktorej bolo poskytovanie služby Z. L.. Na základe predmetnej zmluvy o pripojení P.. A. E. odkúpil Z. C. Z. N., sériové č. Z.. Žalobca 1/ ako kupujúci a P.. A. E. ako predávajúci uzavreli dňa 9. 7. 2012 kúpnu zmluvu predmetom, ktorej bol Z. C. T. Z. N. XXXX, sériové č. Z., O.: C.-XXXX-XXfX-C.-XdaXXXXaXbde. Listom zo dňa 10. 1. 2015 žalovaný oznámil žalobkyni 2/rade, že odo dňa 2. 7. 2012 evidujú 2 x Z. C. s HDD v prenájme, na základe čoho boli poplatky účtované v zmysle platného Cenníka. Listom zo dňa 23. 3. 2015 žalovaný oznámil žalobkyni 2/, že dňa 2. 7. 2012 jej bol technikom doručený 1x Z. C. K. D. - Z. N. pri zriadení služby a druhý Z. C. jej bol dňa 27. 9. 2012 doručený kuriérom ako prenájom Z. C. Z. N. XXXX_MXXXXXXFFXXXX. Žalobcovia tvrdili, že jeden Z. C. im dodal žalovaný pri zriadení televízie Z. a jeden odkúpil žalobca 1/ od P.. A. E., preto je podľa nich účtovanie za prenájom druhého Z. C. neoprávnené. Súčasne tvrdili, že od doby, keď zistili, že im žalovaný nezákonne účtuje prenájom za legálne odkúpený Z. C., sa stále hádajú, nevedia po nociach spávať a sú na tabletkách. Sú starší ľudia, obaja dôchodcovia a nezaslúžia si takéto správanie, keď z pohľadu firmy K. R. ide o smiešne čiastky za ich nelegálny prenájom Z. C.. Žalobcovia ďalej uviedli, že až na základe podaného trestného oznámenia a podanie veci na súd žalovaný svoje pochybenie uznal, ospravedlnil sa a nimi nezákonne získaná majetkový prospech žalobcom vrátil. Žalobcom podľa ich tvrdenia vznikla nemajetková ujma, výšku ktorej vyčíslili sumou 10.000 eur za zničenie harmonického manželského spolunažívania, za vzniknuté každodenné traumatizovanie oligarchami. Každý deň majú roztržky, ktoré vyvrcholili tým, že žalobkyňa 2/ utrpela mozgovú porážku.

3/ Z tohto skutkového stavu súd prvej inštancie vyvodil záver, že žaloba nie je dôvodná. Súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol: „Medzi stranami nebolo sporné, že

žalovaný mimo rámca akýchkoľvek zmluvných alebo zákonných oprávnení účtoval poplatok za užívanie zariadenia Z. C. T. Z. N. XXXX, sériové číslo: Z., O.: C.-XXXX-XXfX-C.-XdaXXXXaXbde. Plnením poplatku bez právneho dôvodu došlo k bezdôvodnému obohateniu na strane žalovaného, čo sa malo prejavíť nielen v majetkovej sfére žalobcov, ale aj ujmu v ich osobnostnej sfére. Práve spôsobilosť tohto neoprávneného zásahu spôsobiť ujmu v realizácii chránených osobnostných práv je z pohľadu uplatneného nároku relevantnou, nie skutkové okolnosti, kto kúpil označené zariadenie, ktorý z manželov bol formálne zaťažený úhradou poplatku, prípadne kto bezdôvodné obohatenie komunikoval so žalobcom. Integrovanou súčasťou neoprávneného zásahu mal byť aj spôsob a obsah, akým žalovaný problém komunikoval. Prejavíť sa to malo v opakovane uvádzanom klamstve, v reakciách žalovaného na reklamáciu či sťažnosť v podobe nepravdivého tvrdenia, že zariadenie bolo doručené do domácnosti žalobcov kuriérom žalovaného. Žaloba v súhrne toto konanie označila ako cynické, traumatizujúce, zlodejské, terorizujúce a arogantné. Zároveň vyslovila podozrenie, že pokiaľ má žalovaný vytvorenú finančnú rezervu na prípadné súdne spory, môže byť nečestnosť programovou súčasťou jeho biznis modelu. Tieto vyjadrenia a skutkové okolnosti zodpovedajú odôvodneniu tvrdenej zvýšenej miery intenzity a zavinenia zásahu. Ako už bolo vyššie uvedené, ujmu, ktorá mala byť žalobcom spôsobená v podobe zničeného, dovtedy harmonického rodinného života žalobcov ako manželov, ktorá sa prejavila hádkami, ktorých intenzitu preukazuje aj porážka, ktorú žalobkyňa utrpela po jednej z nich 11. 6. 2015 a ktoré vznikajú výlučne z dôvodu okolností zabezpečenia druhého zariadenia Z. C., súd právne identifikoval ako ujmu prejavujúcu sa vo sfére práva žalobcov na súkromie. Rozsah práva na súkromie nie je možné z dôvodu šírky jeho aspektov vyčerpávajúco definovať, v každom prípade aj podľa slovenskej či medzinárodnej judikatúry zahŕňa realizáciu interpersonálnych rodinných vzťahov vrátane citových, intímnych, sociálnych, kultúrnych, materiálnych aj morálnych. V prípade, že väzby tvoriace základ a rámec súkromného života jednotlivca dosahujú určitú intenzitu a vykazujú určité ďalšie charakteristiky, môže takouto deštrukciou vzťahu dôjsť k neoprávnenému zásahu do práva na ochranu súkromia, ako čiastkového práva na ochranu osobnosti za podmienky, že (1) konanie pôvodcu zásahu je protiprávne, je (2) objektívne spôsobilé do práva na ochranu osobnosti zasiahnuť a (3) existuje príčinná súvislosť medzi protiprávnym zásahom do osobnosti fyzickej osoby objektívne spôsobilým vyvolať nemajetkovú ujmu spočívajúcu v porušení alebo ohrození osobnosti fyzickej osoby a vznikom tejto nemajetkovej ujmy. V zmysle ustálenej judikatúry Najvyššieho súdu SR a Ústavného súdu SR podmienkou priznania náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch (t. j. materiálnej satisfakcie) je vždy - v závislosti na individuálnych okolnostiach daného prípadu - existencia závažnej ujmy.“ Ďalej súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol: „Súd konštatuje, že medzi stranami popri spotrebiteľskom vznikol aj vzťah založený na deliktualnej zodpovednosti, keď sa žalovaný bezdôvodne obohatil na úkor žalobcov po dobu desiatich mesiacov v celkovej výške 19,90 eur. Intenzitu neoprávneného zásahu zvyšuje skutočnosť, že žalovaný po opakovaných námietkach (telefonické, z 10. 1. 2015 a písomnej z 19. 3. 2015) chybu neidentifikoval, naopak reagoval uvádzaním nepravdivých údajov, ktorými odôvodňoval účtovanie poplatkov. Na druhej strane však išlo o vecnú, neosobnú komunikáciu, ktorú nemožno vyhodnotiť ako neúctivú či až agresívnu. Uznanie chyby potom sprevádzalo nielen vrátenie bezdôvodného obohatenia, ale nesporne aj ospravedlnenie v telefonickom aj písomnom kontakte. Vzhľadom na uvedené skutkové okolnosti nie je možné intenzitu neoprávneného zásahu hodnotiť ako objektívne spôsobilú privodiť závažnú ujmu na chránených osobnostných právach žalobcov. Súd pritom nepodceňuje individuálne prežívanie fyzickej osoby zvyknutej robiť správne veci spoľahlivým spôsobom. Treba však zároveň skonštatovať, že ako bolo judikované, nie sú rozhodujúce subjektívne pocity, ale objektívne hľadisko, teda to, či by rovnaké okolnosti vnímala aj každá iná fyzická osoba obdobne. Aj zo skúseností z rozhodovacej činnosti súdu vyplýva, že podobné pochybenia medzi poskytovateľom a odberateľom služby nie sú želané zriedkavé. Zároveň ale nie je praxou potvrdené považovať obdobné neoprávnené zásahy za spôsobilé založiť ten najprísnejší spôsob sankcie v podobe nemajetkovej ujmy v peniazoch, ale naopak nanajvyš sankcie v podobe úrokov. Ani forma neoprávneného zásahu nezodpovedá kvalifikovanej intenzite, keď komunikácia prebiehala výlučne medzi žalobcami a pracovníkmi žalovaného bez zainteresovania tretích osôb. Za nie nepodstatnú treba považovať aj skutočnosť, že žiadna zo strán nekonštatovala skončenie ich spotrebiteľského vzťahu, čo by v prípade žalobou tvrdenej intenzity zásahu bolo predpokladaným dôsledkom straty dôvery. Závažná ujma sa mala prejavíť v rodinnom živote žalobcov ako manželov v zhoršení kvality ich vzťahu. V prípade zásahu do tohto typu chránených osobnostných práv, teda práva na súkromie a rodinný život, sú aktívne legitimovanými obaja manželia a takto súd vyhodnotil aj ich postavenie v spore. Hodnotil pritom celý kontext procesného útoku, pozostávajúci zo samotného žalobného návrhu (petitu) a nasledujúcich písomných podaní z 7. 1. 2016 a 4. 5. 2016 a tiež z výpovede žalobkyne na pojednávaní dňa 11. 2. 2020. Aj napriek námietkam žalovaného mal teda súd za to, že ako odstrániteľná vada chýbajúceho

podpisu, tak aj pomerene ambivalentné vyjadrenie vo výpovedi žalobkyne, nemôžu vzhľadom na celý obsah procesného útoku s použitím Čl. 11 ods. 1 CSP vylúčiť žalobkyňu ako jednu zo žalujúcich strán. Čo však z pohľadu aktívnej legitímácie súd považoval vo vzťahu k žalobe za podstatné je skutočnosť, že napriek vonkajším prejavom manželského spolužitia v podobe napíňania vzájomného vzťahu v rôznych oblastiach, zostáva právo na rodinný život právom individuálnym, osobným. Aj nárok vyplývajúci z neoprávneného zásahu a spôsobenej ujmy je individuálny a výlučne takto uplatniteľný. Preto dôsledkom petitu v podobe solidárneho nároku muselo byť, bez ohľadu na ostatné, zamietnutie žaloby. Ujma spôsobená zásahom do práva na súkromie je z podstaty veci problematickou na dokazovanie, keďže väčšinou sa prejaví v interakcii úzkeho okruhu osôb. V predmetnom spore sa tvrdenia žaloby opierali o výpovede žalobcov a mali spočívať vo zvýšenej intenzite hádok, deficite intímneho života a potrebe užívania ukludňujúceho lieku. Zodpovednosť žalovaného spočívala v tom, že spúšťačom hádok bola výlučne spomienka na skutkové okolnosti spojené s dôsledkami zaobstarania druhého zariadenia. Žalovaný takto tvrdenú príčinnú súvislosť namietol, keď spory medzi manželmi mali presiahnuť obdobie existencie bezdôvodného obohatenia, teda v čase, keď zásah netrval, už nemohol byť príčinou prejavenej ujmy. Takto sformulovanú obranu súd nevyhodnotil ako účinné popretie tvrdení žalobcov, keď naopak aj jednorazový neoprávnený zásah do osobnostných práv (článok v tlačennom periodiku, dopravná nehoda) je spôsobilý zapríčiniť nielen dlhodobé, ale až trvalé dôsledky v podobe závažnej ujmy. Zároveň však aj tu treba uviesť, že „pri určovaní sumy nemajetkovej ujmy musia všeobecné súdy zároveň zohľadňovať svoju vlastnú rozhodovaciu činnosť, a teda v súlade s princípom rovnosti rozhodovať v porovnateľných veciach rovnako a v ich judikatúre by tak mal existovať vzťah priamej úmernosti medzi závažnosťou ujmy a výškou priznanej náhrady“ (Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 288/2017 z 5. decembra 2017). Inými slovami, pokiaľ súdy pri ochrane práva na súkromie rozhodujú o sankcii v prípadoch závažnej až fatálnej ujmy straty blízkeho človeka, treba uzavrieť, že predmetný prípad nepatrí do porovnateľnej kategórie. Navyše, aj napriek expresívne tvrdeným konzekvenciám v manželskom spolužití žalobcov, spôsobená ujma svojou intenzitou nielenže nevyústila do úplnej deštrukcie ich spolužitia, ale ani len do úvah o jeho prípadnom ukončení či odlúčení. Súd opäť pripomína, že pri rozhodovaní o výške nemajetkovej ujmy sa vyžaduje, popri vyššej intenzite a povahe samotného zásahu, aj s tým súvisiaca značná ujma práva na súkromie.“

4/ S poukazom na tieto závery súd prvej inštancie žalobu zamietol a o nároku na náhradu trov konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 C.s.p.

5/ Proti tomuto rozhodnutiu podal odvolanie žalobca 1/. V odvolaní okrem iného uviedol: „Je pravda, že firma K. R. sa nám listom zo dňa 13. 8. 2015 ospravedlnila, ale ja som podal žalobu na súd dňa 27. 4. 2015. Som presvedčený o tom, že keby som túto žalobu nepodal, tak by som firme K. R. platil neoprávnené poplatky ešte aj v roku 2020. Až moja žaloba túto spoločnosť prinútila k tomu, aby ma prestala okrádať. Z uvedeného je teda nad slnko jasné, že moja žaloba bola oprávnená, preto nechápem, ako je možné, že ste moju žalobu zamietol a nepriznal mi ani náhradu trov konania.“

6/ Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok potvrdil.

7/ Odvolací súd, ktorý bol viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379, § 380 C.s.p.), preskúmal napadnutý rozsudok, prejednal odvolanie bez nariadenia pojednávania a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

8/ Predmetom sporu v prejednávanej veci je ochrana osobnosti v zmysle § 11 a nasl. Obč. zák., keď žalobcovia požadujú náhradu nemajetkovej ujmy v zmysle § 13 ods. 2 Obč. zák. V takomto spore žalobcu zaťažuje dôkazné bremenom ohľadom preukázania, že došlo k neoprávnenému zásahu do jeho osobnostných práv a že dôsledky tohto zásahu sú tak závažné, že nepostačuje priznanie morálnej satisfakcie v zmysle § 13 ods. 1 Obč. zák. a utrpenú ujmu možno vyvážiť iba priznaním náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch. Odvolací súd je na rozdiel od súdu prvej inštancie toho názoru, že nielenže neboli splnené podmienky pre priznanie náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch v zmysle § 13 ods. 2 Obč. zák., ale nemožno uvažovať ani len o tom, že by vôbec došlo k neoprávnenému zásahu do osobnostných práv žalobcov. Len subjektívny dojem žalobcov, že konaním žalovaného došlo k neoprávnenému zásahu do ich osobnostných práv, predsa nemôže odôvodniť záver o tom, že tu vznikol zodpovednostný vzťah medzi žalobcami a žalovaným, obsahom ktorého je zodpovednosť žalovaného za porušenie osobnostných práv žalobcov. Medzi stranami vznikol úplne bežný spotrebiteľský právny vzťah, v rámci ktorého sa žalovaný síce nezachoval správne, keďže žalobcom neoprávnené účtoval poplatok za užívanie jedného zariadenia Z. C., ale na druhej strane je iba vecou žalobcov, že z tohto banálneho

problému spravili doslova „aféru“ tvrdiac, že žalovaný neoprávnene zasiahol do ich osobnostných práv a to navyše tak zásadne, že morálna satisfakcia nepostačuje. Navyše, žalovaný svoje pochybenie uznal a neoprávnene prijatú platbu od žalobcov vo výške 19,90 eur im vrátil. Inými slovami, nemožno urobiť záver o neoprávnenom zásahu do osobnostných práv žalobcov iba na tom základe, že títo celkom zjavne neadekvátne reagovali na problém, ktorý medzi nimi a žalovaným vznikol. O banálnosti tohto problému najlepšie svedčí to, že neoprávnene prijatá platba žalovaným predstavovala sumu 19,90 eur. Nebol tu preto žiadny dôvod na to, aby medzi žalobcami vznikali hádky a nedorozumenia práve kvôli postupu žalovaného (veď obaja žalobcovia zrejme postupovali voči žalovanému pri riešení predmetného problému vo vzájomnej zhode). Okrem toho, zo žiadneho vykonaného dôkazu nevyplýva záver, že by práve problém v právnom vzťahu so žalovaným bol príčinou toho, že žalobkyňa 2/ utrpela mozgovú porážku.

9/ Súd prvej inštancie preto postupoval správne, keď žalobu zamietol. Treba mu však vytknúť, že neodstránil vadu žaloby spočívajúcu v tom, že žalobcovia nešpecifikovali, akú sumu každý z nich od žalovaného požaduje z titulu náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch. Je nesprávny záver súdu prvej inštancie, že žalobcovia mali v spore postavenie solidárnych veriteľov. V spore o ochranu osobnosti žiadna solidarita medzi žalobcami z podstaty veci neprichádza do úvahy. Ak totiž žalobcovia tvrdia, že došlo k neoprávnenému zásahu do ich osobnostných práv s nárokom na náhradu nemajetkovej ujmy, potom každý z nich musí tvrdiť skutkové okolnosti svedčiacie o tom, že došlo k neoprávnenému zásahu do osobnostných práv každého z nich a každý z nich musí osobitne vyčíslieť požadovanú výšku náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch. Inými slovami, nemôže sa uplatniť postup, podľa ktorého zásah do osobnostných práv jedného z manželov automaticky znamená, že ujmu na osobnostných právach utrpel aj druhý manžel. Odvolací súd je však vzhľadom na celkom zjavnú nedôvodnosť žaloby toho názoru, že by nebolo procesne hospodárne, aby len z dôvodu tohto pochybenia došlo k zrušeniu napadnutého rozsudku a k vráteniu veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

10/ Z týchto dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok potvrdil podľa § 387 ods. 1 C.s.p.

11/ O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 v spojení s § 396 ods. 1 C.s.p. a úspešnému žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, pretože mu v odvolacom konaní žiadne trovy nevznikli.

12/ Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

c/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

d/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

e/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
b/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
c/ je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/ (§ 422 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.).
Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii (§ 427 ods. 1 prvá veta C.s.p.).
Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne / dovolacie dôvody/ a čoho sa dovolateľ domáha /dovolací návrh/ (§ 428 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

a/ dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
b/ dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
c/ dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 C.s.p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 C.s.p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 C.s.p.).